ЈЕДНО СВЕДОЧАНСТВО О СРПСКИМ БОРЦИМА У „ВАГНЕРУ”

Препознавање по дубини

Прошли смо строг одабир, потом обуку, испите. Онда су са мном, још 2020, потписали уговор. Био сам у Сирији, Либији, Централноафричкој Републици, па у Специјалној војној операцији. Србе сам појединачно сретао и пре у нашим редовима, а у Донбасу је од почетка у мојој јединици постојао српски вод од педесетак људи. Храбри борци и усправни људи, у чију се реч и карактер можеш поуздати. Виспрени и неодступни. Они знају да ово није рат против Украјине, него за њу. Последња одбрана нормалног света пред подемоњеним „колективним Западом” и „дубоком државом”

Пише: Елена Шахова

(...) Скоро неосетно, седећи поред ватре, ушли смо у разговор са старим познаником. Нисмо се видели неколико година. Питао је да ли још радим истраживање на тему Балкана. Неколико пута у минулим годинама бавио се Србима и скоро увек су, каже, успевали да га изненаде.

Зове се Владимир, долази из једног села у Волгоградској области. Одрастао је као обично дете, играо се са дечацима, марљиво учио у школи, волео хемију, физику, математику, руски језик и књижевност. Навикао на сеоске послове, и сам је рано почео да ради, променио више професија, служио војску, потом остао у војсци по уговору... И онда је нашао свој позив.

– Уписао сам Волгоградски политехнички универзитет, али нисам завршио студије. Обичном радном човеку тешко је да се пробије у животу ако га нико не гура. Све сам морао сâм да постигнем, променио сам неколико професија (пењач, индустријски пењач, гипсар-молер...) А онда, после иступања са универзитета, уследио је војни рок, потом служба по уговору као војни спасилац у Санкт Петербургу...

Сећам се, једном си рекао да си радио чак и као стјуарт?

Да. Прво сам радио на аеродрому, желео сам да постанем кондуктер, похађао сам припремне курсеве скоро годину дана и добио ову специјалност, затим сам радио као стјуарт (*смех*) годину дана. Али, због личних идеолошких принципа и промишљања, напустио сам тај посао и прешао у једну заиста мушку војну компанију коју имамо у Русији, свима нама познату.

Да ли сам те добро разумела: прешао си у „Вагнер”?

Да. Као и остали кандидати, прошао сам кроз строг одабир, затим обуку, полагање испита. Тек након тога су ме сматрали способним и потписали уговор са мном. То је било још 2020.

Можеш ли ми рећи где си све био?

Не (*опет се смеје*). Сирија, Либија, Централноафричка Република.

Причај ми о својим сарадницима. Какве односе имате у тиму? Извини што питам о овоме, али и сам знаш колико се мистификација сада врти око „музичара", а ти седиш преда мном и лако одговараш на питања. Мислим да ће читаоцима бити занимљиво да сазнају шта је ту истина, а шта фикција.

У реду. Наши тимски односи су функционисали. Круг контаката је веома ограничен, мораш да бираш међу људима који су поред тебе и који ти одговарају по духу, вештинама, уму, идејама. Такве људе привлачиш к себи и продубљујеш пријатељство, а са свима осталима одржаваш нормалне односе. Тај уравнотежен однос је пресудан за успешно деловање и испуњавање борбених задатака. Свако има мане, али свако зна своје мане и труди се да избегне сукобе. О свему се одлучује на лицу места. Здрави односи су ту кључ живота и испуњавања задатака.

ВРЕДНИ СВАКОГ ПОШТОВАЊА

Ко су људи који су били са тобом, одакле су, да ли су држављани Русије или их је било и из других држава?

Углавном су то били држављани Русије, али било их је и из других држава ЗНД и из далеког иностранства. Велика већина њих су се показали као одлични борци, али било је и слабости. Имали смо и Срба. Тада сам увидео да су то наши заиста велики савезници и браћа, људи вредни сваког поштовања и хвале.

Да ли их је било и из других балканских држава или само Срба?

Кажу да је било, али ја лично нисам се срео са њима. У мојој јединици били су само Срби. Са њима смо активно деловали. Искуство из комуникације са овим људима је најповољније, без сенки. Мислим да то нису били само Срби из Србије, било их је и из других држава. (...) Командант нам их је једноставно представио као Србе, а ми нисмо знали ко је тачно одакле.

Да ли сте се спријатељили са неким од Срба, можда сте успели да посетите Балкан?

Досад, на жалост, још нисам посетио ту дивну земљу, али то ће се сигурно десити. Био сам позван да посетим пријатеља Дејана. Чим ми се укаже прилика, ићи ћу код њега. Служио сам заједно са њим, уговор му је истекао и вратио се у домовину.

Можете ли нам рећи нешто више о Србима који су служили са вама?

Нећу да их именујем, ни да говорим о било коме посебно. Поновићу само да су ти људи вредни сваког поштовања, храбри и неодступни, људи који стоје иза своје речи. Одлично разумеју руски, али не могу увек да говоре баш најбоље. Ако неко од новопридошлих не разуме добро, онда ће му искуснији другови помоћи. Приметио сам и да су веома васпитани људи. Ако су у друштву оних који говоре руски, никада међусобно неће разговарати на свом језику. Како-тако, говориће на језику који сви разумеју, што често није случај са неким нашим сународницима. И увек смо се одлично разумели са Србима, одлично смо извршавали задатке. Нови српски борци су се врло брзо прилагођавали. Срби имају јак мушки принцип, прави су ратници.

Разумем какав си утисак стекао о Србима као народу. Али, какви су они као борци, како су се држали у тешким ситуацијама?

Пријатељи су ми о Србима рекли само врло позитивне ствари. И ја сам се уверио да су то људи који у најкритичнијим ситуацијима дају најбољи резултат. Умели су да запање непријатеља, изврше надстандардне и супер-задатке, да униште непријатељска оклопна возила и људство. У принципу, наш рад је толико добро организован да никада не остављамо своје, ни за шта. И ако тренутно не можемо да их извучемо, учинићемо то, неизоставно, за дан-два, Али Срби су своје саборце извлачили и из правог пакла, и то одмах.

СРПСКО ПРЕЛАМАЊЕ БИТКЕ

Имаш ли неки пример, неку причу?

Недавно, не могу да именујем тачно место, лака оклопна возила непријатеља су надирала. Држали су нас под јаком ватром и потискивали, нису нам дали главу да подигнемо. Подигнеш ли главу, то је крај. Ти си леш. Најжешће гранатирање било је из једног борбеног возила пешадије. Чинило се да немамо решења. Али један Србин се од мртвог непријатељског војника докопао ручног ракетног бацача. Сачекао је да му се непријатељско борбено возило намести и погодио га. То борбено возило било је покривено непријатељском пешадијом, која се спремала за одлучујући јуриш. Међутим, након поготка тог Србина, возило је експлодирало. Пешадија се поколебала, устукнула, а ми смо се нагло подигли се и кренули у јуриш, направили противудар, потом наставили да чистимо простор.

Вероватно не разумем довољно. Зашто је ово нешто необично? Један борац на бојном пољу пронашао је одговарајуће оружје, додуше непријатељско, и употребио га на прави начин?

То је врло сложена ствар. Непријатељ често и врло лукаво минира лешеве и остављено оружје. Велики је ризик покупити такво оружје. Осим тога, бацач граната био је неког непознатог система, иностраног. Требало је мушевито схватити како се из њега пуца, како се нишани, знати како га употребити. Тај Србин имао је свега неколико секунди за све то. Све је било страховито брзо и на сопствену одговорност, али је урадио одличан посао. Преломио је битку. Ако ме питаш да ли бих ја то тако брзо схватио и извео, не знам да ли бих ти могао одговорити. А он је мушевито одлучио, схватио, скинуо осигурач и активирао тај бацач за једнократну употребу. У огњу борбе, то је могло изгледати као обичан задатак. Када је прошло мало времена, сви смо схватили какав је подвиг направио и колико је среће имао. Сви момци су му се касније захвалили и одали велика признања.

Да ли су те, у паузама, Срби упознали са својим обичајима или можда са кухињом?

Сигуран сам да би нас момци радо упознали са кухињом и обичајима, али они нас нису дочекали код куће, него смо се срели на фронту. А на фронту је правило: једи шта имаш (*смех*). Дакле, сви смо морали да се задовољимо само разговором. Изговарали су називе својих националних јела, али, искрено, можда због мојих повреда од гранатирања, не сећам их се. Но када дођем у Србију, током разговора и кусања, сетићу се свега (*о пет смех*
).

РЕЧ КОЈА ОБАВЕЗУЈЕ

На основу вашег искуства, шта ти се чини својственим овом народу, било позитивно или негативно?

Лично, ово сматрам чисто позитивном српском националном особином: ти људи траже свачију одговорност за речено, али су и сами спремни да одговарају за своју реч. Отворено казано, никоме не саветујем да пред њима празнослови или изговара оно иза чега није спреман да стоји. А ако ти је Србин на фронту рекао да ће нешто урадити, стекао сам такав утисак, можеш се поуздати у то. Ми Руси смо то имали, али смо некако изгубили. Они то чувају и исправно указују на наше грешке, јер смо браћа, па се зато морамо слушати.

Срби које сте упознали, изгледа, немају тако ирационалну и слепу љубав према Русији? Да ли примећују наше грешке и причају ли о томе? О којој од наших не тако добрих особина говоре?

Ти момци, моји пријатељи, имали су велику љубав према Русији, али не слепу. Приметили су неке наше особине које им се нису допале, на пример то што више причамо но што радимо, или то што је неко нешто рекао, па уместо да уради смислио гомилу изговора. Овде, наравно, треба узети у обзир да је Русија огромна земља и да се менталитет људи понекад веома разликује од региона до региона. А Србија је мала земља и ово на шта указујем карактеристика је у сваком кутку њихове отаџбине...

Колико сте Срба упознали?

Имали смо српски вод у јединици, било их је око педесет. То су људи који су, чим је почела специјална војна операција, на сопствену одговорност и ризик дошли овде да помогну браћи Русима.

Да ли сте разговарали о њиховим мотивима: зашто су дошли?

Имали су јасно изражен став: „Дошли смо да помогнемо, да бранимо, јер ово није тек рат између Украјине и Русије, него Трећи светски рат. Рат против колективног Запада, против његових накарадности и насилништва. Њима, као ни нама, такав позападњачени свет није потребан.

АКО БУДЕ ТРЕБАЛО...

Да ли сте се сретали са Србима у вашој служби пре почетка специјалне војне операције у Украјини?

Сретао сам Србе и раније, у другим земљама, али то су били појединачни случајеви. Све ове црте националног карактера биле су им потпуно својствене, видео сам и тад. Касније је Срба било више, па је то постало још уочљивије. Да поједноставимо: нисам видео ни једног Србина који се на фронту понашао јадно и безвредно.

Јесте ли сада на одмору?

Уговор ми је истекао, на боловању сам.

Планирате ли наставак уговора?

Планирам, али сада је главно да оздравим. А онда, ако сам Отаџбини потребан, спреман сам да се и даље борим за њене интересе. Сада се и у Србији води прикривени рат. Ако он пређе у врућу фазу, онда ћу сигурно отићи тамо и борити се раме уз раме са својом браћом за српски народ...

Да ли желите нешто да поручите читаоцима портала РуСербиа?

Увек се бори до краја и непријатељ ће бити поражен, победа ће бити наша. <

(Ауторка је заменик руководиоца Истраживачког удружења „Крутојар”, члан регионалног савета Истраживачког покрета Русије и Војноисторијског друштва. Извор: **ruserbia.com**
. Прилагођавања и опрема: „Нација”)

Објављено: среда, 10. мај 2023, 21:21h